

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie D.G.

skazanego z art. 286 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 grudnia 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego
w Strzelcach Krajeńskich z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt
II K 353/22, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowy w
Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV
Ka 103/24.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Strzelcach Krajeńskich wyrokiem z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt II K 353/22, uznał D.G. za winnego popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody, rozstrzygając także o kosztach.

Powyższy wyrok, w zakresie dotyczącym D.G., został zaskarżony apelacją obrońcy, który zarzucił mu obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k., a ponadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

rozstrzygnięcia. Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, bądź – ewentualnie - zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się występku z art 292 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzenie mu łagodnej kary.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 103/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od wyroku tego kasację wywiódł obrońca oskarżonego, wskazując na rażącą obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., a także na rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a także art. 440 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. Na tej podstawie wniósł o uchylnie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego, względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Ponadto kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego w realiach niniejszej sprawy brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Argumentów za uwzględnieniem wniosku nie zawiera także samo uzasadnienie kasacji.

Polski ustawodawca przesądził, że – co do zasady – wyrok winien zostać wykonany niezwłocznie po jego uprawomocnieniu. Tylko wyjątkowo może dojść do wstrzymania wykonania kary, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. Choć przepis nie definiuje przesłanek takiej decyzji, to na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego wypracowano szereg kryteriów, które należy wziąć pod uwagę, podejmując decyzje w kwestii wstrzymania. Kluczowe znaczenie ma sama treść kasacji, która już niejako na pierwszy rzut oka winna wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo jej uwzględnienia. W ten sposób minimalizowane jest ryzyko wykonania kary wymierzonej w wyniku błędu sądowego.

Zdaniem Sądu Najwyższego treść sformułowanych w kasacji zarzutów nie pozwala stwierdzić już na obecnym etapie ich ewidentnej zasadności. Oczywiście, w żadnym zakresie nie przesądza to o ostatecznym rozstrzygnięciu, które zapadnie dopiero po pogłębionym rozważeniu podniesionych zarzutów.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej.

[WB]

r.g.